

Het

Paleis

Onder
de

Sterren

Ella Mina

AZIMA

عزيمة

Sterrenpaleis
قصر النجوم

Arena

Traugé Vijf

MAANVALLEI

وادي القمر

El Hussain Burcht

Traugé Vijf

Traugé Vijf

DE STERRENHEUVEL

تل النجوم

Amfitheater

MEDINA BAYT
UL RIZQ

بيت الرزق

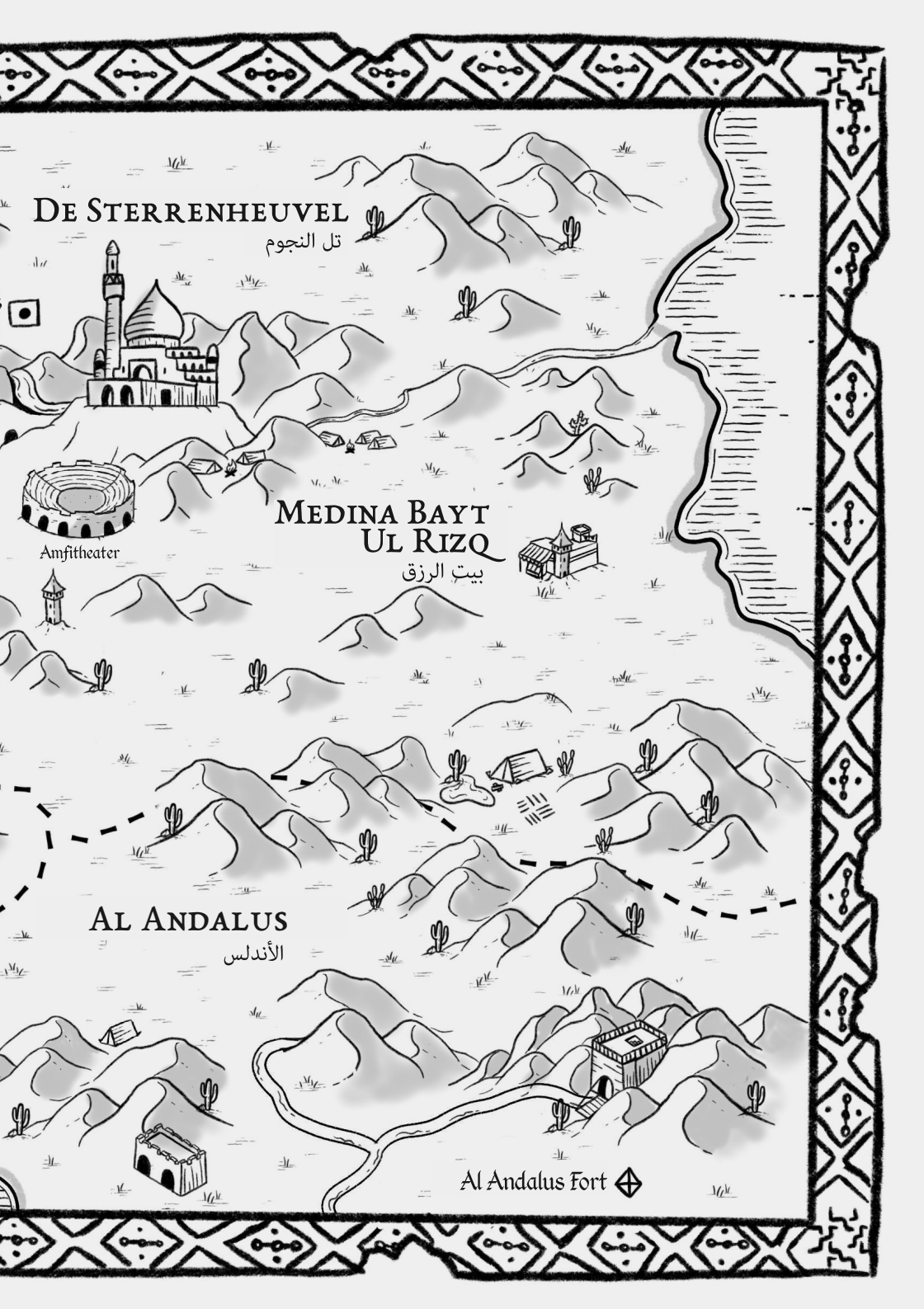

AL ANDALUS

الأندلس

Al Andalus Fort

Het Paleis onder de Sterren

Ella Mina

Ella Mina

Het Paleis onder de Sterren

Historische YA Romance

Alle rechten voorbehouden

© **The Olive Branch Library - Ella Mina 2025**

Redactie: Schrijfgoesting

Cover design: Gigi Creatives

Landskaart: Laura Goedkoop

Eerste druk: 30/01/2025

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, sociale media of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

From the river to the sea...

Woordenlijst

- Al Fatiha: openingsvers van de Koran. Deze wordt gereciteerd bij een verloving of huwelijk.
- Alhamdoulilah: God zij dank
- Allah yarhamhom/yarhamu: God hebbe hun/zijn ziel
- Ami: oom aan vaderszijde. Ook een manier om een niet- bloedverwant die ouder is op respectvolle wijze aan te spreken.
- Anissati: formele vorm van juffrouw.
- Astaghfirullah: ik vraag vergiffenis aan God.
- Audu billahi min al shajtaan el rajim: ik zoek mijn toevlucht bij God van de vervloekte duivel.
- Azmanees/Azmanese: bewoner van het koninkrijk Azima.
- Baba: papa
- Bayt Ul Rizq: Huis van Weelde.
- Bin: zoon van/afstammeling van
- Bismillah: in de naam van God. Moslims starten zo hun maaltijden. Vergelijkbaar met het bidden voor de maaltijd.
- Darboeka: vaastrommel
- Djellaba: is een lang, losvallend gewaad met lange mouwen.
- Djinn: een bovennatuurlijk wezen
- Dua: smeekbede
- Eid Ul Adha: het offerfeest
- Emir: soms ook Amir, is een adellijke titel voor een prins, vorst of zelfs generaal of commandant.
- Emira: vrouwelijke emir
- Fajr: het gebed bij dageraad (ongeveer anderhalf uur voor zonsopgang), alsook gekend als het eerste gebed van de dag. Moslims bidden vijf keer per dag. Dit maakt deel uit van één van de vijf zuilen van de Islam.
- Hayawan: dier/beest. In deze context is dit een grove belediging.
- Hijab: hoofddoek
- Hmar: ezel
- Jedoe: informele vorm van jedi (grootvader). Vergelijkbaar met opa of opaasje.
- Kalb: hond. In deze context een scheldwoord.
- Ksar Ul Nujum: Het Sterrenpaleis

- Litham: is een doek die wordt gebruikt om dragers te beschermen tegen de elementen. De doek wordt rond de haren en onderste gedeelte van het gezicht gedragen. Deze mondbescherming werd voornamelijk door Noord-Afrikaanse nomaden en volkeren gedragen.
- Mahram: een mahram is iemand waarmee je niet mag huwen, zoals een ouder, oom, broer...
- Malik: koning
- Malek el Mawt: De engel des doods
- Mawlati: hoogheid
- Medina: betekent stad. Medina's zijn vaak ommuurde steden. In deze context ook de hoofdstad van Azima.
- Min fadlek: alsjebliet
- Niqah: Islamitisch huwelijksritueel bestaande uit het principe van aanbod en aanvaarding vanuit beide partijen. In tegenstelling tot wat als feiten wordt aangenomen, bestaat er geen dwang in het islamitisch huwelijk.
- Ney: aangeblazen fluit
- Oed: peervormig snaarinstrument
- Ouidan: meervoud van ouad/oued, ook gekend als wadi: een rivierdal in droge gebieden dat gedurende het grootste deel van het jaar droog staat.
- Oumi: moeder
- Oumati: moedertje. Mijn moeder. Koosnaampje.
- Razaqi: bewoner van Bayt Ul Rizq
- Sabah el khair: goedmorgen
- Saffar: tweede maand van de Hijri (Islamitische) kalender.
- Serwal: traditionele Noord-Afrikaanse broek.
- Seyidi/sidi: heer/mijnheer
- Sharbat: een drankje van melk en vijgennectar.
- Soek: markt
- Seyidati: mevrouw
- Wallahi: Bij God/ Ik zweer het
- Wudu: de rituele wassing die moslims uitvoeren voor het gebed.
- Ya Allah: O God
- Ya Rabb: Lieve Heer/O God
- Zbela: Afval. In deze context een grove belediging.

Hoofdstuk 1

Ksar Ul Nijum¹

AZIMA - ten noorden van de Sahara

De Sterrenheuvel - het jaar 1545

De tienjarige Mayira Ibrahim werd in het midden van de nacht ruw door elkaar geschud door haar moeder. Met een ruk kwam ze overeind en veegde de slaap uit haar ogen.

Haar moeders gezicht stond stijf van de angst. Haar wenkbrauwen waren opgetrokken tot ze haar haarlijn bijna raakten. De rode en gezwollen ogen waren een indicatie dat haar moeder had gehuild.

¹ Het Sterrenpaleis.

Mayira wist meteen dat er iets verschrikkelijk mis was, want haar moeder huilde nooit. Haar huid begon te tintelen alsof er duizenden mieren over haar lichaam wandelden.

De slaperigheid verdween als sneeuw voor de zon. Onmiddellijk alert begon ze vragen af te vuren. ‘Hoe laat is het? Wat is er aan de hand?’

De rustige ademhaling die bij haar zachte dromen had gehoord, stokte. Haar hart begon sneller te bonzen. Duizenden gedachten gingen door haar hoofd. Eindelijk verliet haar ziel het vacuüm waarin het tijdelijk had vertoefd en kon ze de geluiden ontwaren van geschreeuw en staal op staal. Er werd gevochten in de gang en het enige wat de strijders buiten hield, was haar houten deur.

Ze sprong uit haar bed alsof een bij haar had gestoken. Geschrokken, omdat de tegels onder haar voeten zo koud waren, kwam ze terug bij haar positieven. ‘Wat? Wat?’ bleef ze herhalen. Ze begreep niet helemaal wat er gebeurde.

Haar moeder gebaarde dat ze stil moest zijn en nam haar bij de hand.

Mayira trok de kraag van haar nachtjapon over haar hals. ‘Maar, *oum*², waarom?’ Een luide bons tegen de deur deed haar opkijken. De geur van rook drong in haar neus. ‘Is er een brand uitgebroken?’ Het geschreeuw van mannen werd luider.

‘Sst,’ siste haar moeder. De deurklink begon hevig te bewegen. ‘Haast je.’ Haar gefluister was amper hoorbaar.

‘Moeten we niet gaan blussen?’ Niet dat dat haar taak was, ze probeerde gewoon te begrijpen wat er aan de hand was.

² Moeder

Haar moeder trok Mayira met een ruk naar een paneel aan de muur en trok aan een hendel. ‘Hou even je mond, kind!’

Mayira knipperde, niet omdat haar moeder haar had aangemaand, maar om de hysterische toon in haar stem. Ze wilde een bijdehante opmerking maken, maar de tranen die vloeiden over haar moeders wangen hielden haar tegen.

Hoewel ze ondertussen zelf in het angstzweet baadde, hield Mayira eindelijk haar mond.

Het paneel schoof piepend open. Gehoorzaam volgde ze haar moeder door een gang die achter het paneel verborgen lag. Ze zou vol ongeduld moeten wachten tot ze eindelijk antwoorden kreeg op haar prangende vragen.

Voor ze helemaal in de diepte van de tunnels waren, hoorde ze vaag iemand ‘Ziyan!’ schreeuwen. Daarna werd ze omsingeld door stilte.

De kou sloeg in haar gezicht en deed haar bibberen. Ze stak het trillen van haar handen, dat gepaard ging met het klapperen van haar tanden, op de lage temperatuur. Omdat ze niet wilde toegeven dat ze doodsbang was. Als enig meisje in haar gezin weigerde ze onder te doen voor haar broers, die stoer en zonder vrees waren. Ze had al vroeg geleerd om haar angsten te verbergen achter een emotieloos masker. Maar haar ongeduldige aard verraadde haar altijd. ‘Oumi. Waarom lopen we weg?’

De nauwe hal werd schaars verlicht door de olielamp die haar moeder plotseling tevoorschijn haalde.

Mayira had geen idee waar ze de lamp vandaan had gehaald en stelde er ook geen vragen bij, want ze was blij dat ze iets voor ogen kon zien. De weg kende ze echter niet. Ze had nooit gebruikgemaakt van de vochtige doorgang en was te bang geweest om die te verkennen.

Haar moeder leek hem uit haar hoofd te kennen, want ze nam bocht na bocht zonder tegen een doodlopend stuk te stoten.

De gang was eindeloos lang. Dat was ook logisch, want het was een ontsnappingsweg voor haar familie. Al hun kamers waren verbonden met de ondergrondse tunnels. Het geluid van hun dringende voetstappen en hun gejaagde ademhaling was het enige dat door de stilte sneed. ‘Oumi?’ probeerde Mayira nogmaals.

‘Niet nu,’ blafte haar moeder.

De geur van natte aarde en rook vulde de lucht. Haar neus begon te jeuken door de grote aanwezigheid van schimmel. Een nies had haar neus verlaten nog voor ze die kon tegenhouden. De echo zinderde nog even na. Haar moeder stopte halverwege haar pas en hield haar adem in. Haar onderlip trilde hevig.

Mayira boog haar schouders alsof ze zich zo onzichtbaar kon maken.

Toen er niets gebeurde, liep haar moeder verder. Ze versterkte haar grip op Mayira’s hand en sleepte haar als het ware bijna over de grond.

Mayira keek regelmatig achterom, in de verwachting een of ander monster te zien. Die gedachte deed alle haren op haar armen rijzen. Ze liet zich niet meer slepen, maar rende alsof ze achtervolgd werd door een *djinn*³.

Ze vroeg zich af waar haar broers en vader waren, maar hield wijselijk haar mond. De situatie vroeg om geduld en ze zou de rest van haar familie aan het einde van de gang weer zien.

Haar voeten begonnen pijn te doen, omdat ze in haar haast blootsvoets was vertrokken.

³ Is een bovennatuurlijk wezen.

Alleen haar witte nachtjapon gaf haar enige vorm van bescherming. De brok in haar keel werd dikker, maar ook die negeerde ze. Ze wilde niet overgeven.

Voor ze kon klagen over haar ongemak, werd een deur aan het einde van de gang geopend. Geschrokken keek ze naar haar moeder, maar die leek de handeling te verwachten.

Een vaag licht scheen door de opening.

Toen ze door de deur ging en de zes soldaten zag die hen stonden op te wachten, ademde ze diep uit. Deze mannen kende ze. Het was haar vaders persoonlijke brigade. Ze hadden hun uniform aan. Een blauw hemd en broek, dijbeschermers en een harnas dat over de schouders, buik en rug hing. In plaats van helmen droegen ze *lithams*⁴. Het mondstuk was nog niet over hun mond gewikkeld. Arabische kromzwaarden hingen in hun gordels. Iemand droeg een pijlkoker. Een schild werd om de arm van een soldaat getrokken. Elke man droeg een sjerp met de patronen van de Ibrahim-stam. Rode, gouden en blauwe stipjes die werden afgewisseld door lijnen en v-vormige schrijfsels.

Adnan, haar vaders kapitein en ook de oudste van de zes, nam Mayira's hand in de zijne. Haar moeder draaide zich om. 'Bescherm haar, ik ga terug.'

Adnan schudde zijn hoofd. 'Het is te gevaarlijk daarbinnen, *Mawlati*⁵.'

'Ik kan Mohamed en mijn zonen niet achterlaten.'

⁴ Litham: لثام is een doek die wordt gebruikt om dragers te beschermen tegen de elementen. De doek wordt rond de haren en onderste gedeelte van het gezicht gedragen. Deze mondbescherming werd voornamelijk door Noord-Afrikaanse nomaden en volkeren gedragen.

⁵ Hoogheid

Adnan beet op zijn trillende onderlip. Zijn vochtige ogen deden de haren in Mayira's nek rijzen. Hij boog zijn hoofd. 'Het spijt me, Mawlati, maar voor hen is het te laat.'

Mayira voelde een hand in haar maag knijpen. Adnans bekentenis deed haar verbeelding op hol slaan. Wat bedoelde hij daarmee?

Mayira's moeder legde een hand voor haar mond. Een gepijnigde kreet ontsnapte aan haar lippen. Ze schudde krachtig haar hoofd. 'Mohamed ging de jongens halen. Ik moet gaan kijken of...'

Mayira wilde niet dat haar moeder in het wilde weg rond dwaalde door een paleis dat werd aangevallen. Ze trok met een trillende hand aan haar moeders kaftan. 'Oumi, ze komen wel. Maak je geen zorgen.'

Een zakelijk masker trok over Adnans gezicht. 'Ik heb orders om u en uw dochter in veiligheid te brengen.'

'Maar...' protesteerde haar moeder.

'Ik zeg het niet graag, Mawlati. Het Sterrenpaleis ligt nu in handen van *seyidi*⁶ Ziyan.'

'Wat?!' gilte haar moeder.

'We moeten echt stil zijn, Mawlati,' drukte Adnan haar op het hart.

Mayira wreef over haar hals. Ze slikte de brok in haar keel door. De zeventienjarige Ziyan *bin*⁷ Malofi was haar vaders eerste generaal, zijn rechterhand en vertrouweling. Elke cel in haar lichaam kon de man niet uitstaan. Zelfs zijn aanblik deed haar kokhalzen, maar haar vader was ervan overtuigd geweest dat Ziyan deugde.

Adnan gebaarde naar twee soldaten, die gingen hem voor. 'Volg mijn mannen. Vertrouw me,' zei hij zacht.

⁶ Heer/Mijnheer.

⁷ Zoon/afstammeling van.

Haar moeder rechtte haar rug en keek naar Mayira, die haar met grote ogen aanstaarde. Ze veegde de tranen weg die over haar wangen stroomden. ‘Nee, ik wacht op de rest van mijn gezin.’

‘Er is geen gemakkelijke manier om dit te vertellen. *Emir*⁸ Mohamed en uw zonen zijn dood. *Allah yarhambom*⁹?’

Haar moeder slaakte een ijzige schreeuw die Mayira’s trommelvliezen doorboorde en zakte door haar knieën. Adnan probeerde haar overeind te trekken, maar haar moeder sloeg zijn handen weg.

Mayira liet haar moeders kaftan los. Een vlaag van misselijkheid trok door haar maag. Een denkbeeldige schroef werd strak rond haar longen getrokken. Ademen ging moeilijk. ‘Nee, nee.’

Adnan ging verder. ‘Ik heb hun licha... eh... Ik heb ze met mijn eigen ogen gezien.’ Hij schraapte zijn keel. ‘We vermoeden dat Ziyan een coup heeft gepleegd, maar we kunnen het niet bewijzen, want er is sprake van dood door middel van vergiftiging.’

Mayira hervond haar stem. ‘Dit kan niet waar zijn. Mijn broers? Khalil?’ Khalil was haar jongste broer, hij was slechts vier jaar.

Haar moeder begon aan haar haren te trekken. Haar gehuil ging door merg en been.

Adnan slikte. ‘Zelfs hij werd niet gespaard.’

Mayira's onderlip trilde. De volgende woorden waren slechts een gefluister. ‘Maar waarom?’

Mayira legde een hand op haar hart en begon onbedaarlijk te huilen. De tranen stroomden rijkelijk over haar wangen. Voor haar vader, voor haar broers.

⁸ Soms ook Amir, is een adellijke titel voor een prins, vorst of zelfs generaal of commandant.

⁹ God hebbe hun ziel.

Ze wilde hier niet zijn. *Ya Allah¹⁰, laat dit een nachtmerrie zijn.* Een lampje ging aan in haar hoofd. Dat was de enige verklaring. Ze lag nog steeds te slapen. Ze knipperde wild en zwaaide met haar armen. ‘Word wakker,’ smeekte ze.

Adnan schudde medelijdend zijn hoofd toen ze zichzelf hard in de dij kneep. De pijn was echt. Dit was echt. Het leven waar ze zo van hield was gewelddadig van onder haar voeten getrokken.

Haar maag draaide. Gal baande zich een weg naar haar slokdarm. Ze slikte het overvloedige speeksel paniekerig weg. De brok in haar keel was te groot om weg te werken. Ze boog voorover en kotste haar maaginhoud op de koude stenen vloer.

¹⁰ O God.

Hoofdstuk 2

Al Andalus Fort

Mayira kon zich de reis naar het fort van haar grootvader amper herinneren. Ze wilde niet geloven dat ze *Medina*¹¹ *Bayt Ul Rizq*¹² hadden verlaten. Haar thuis.

Adnan had de ondergrondse tunnels gevolgd tot ze de uitgang binnen de rotswand hadden bereikt. Op die manier hadden ze het paleis incognito kunnen verlaten.

Haar grootvader, Ahmed Al Andalus, had hen onmiddellijk verwelkomd in het koude, vochtige fort.

Mayira had naar het afgesloten fort gestaad en voelde ondanks de hitte een rilling over haar rug gaan.

¹¹ Betekent stad. Medina's zijn vaak ommuurde steden.

¹² Huis van Weelde.

Het fort was niets vergeleken met het paleis dat ze had verlaten. Het bevond zich op een verhoogde vlakke boven een van de vele *ouidan*¹³ die in dit gebied voorkwamen. De muren maakten deel uit van de rotswanden, alsof de woning in de berg was gebouwd. Geen vlag of koepel versierde het gebouw. Het paleis van haar vader had pilaren van marmer, koepels van goud en veel lampen gehad.

‘Dit is nu jullie nieuwe thuis,’ had Adnan gemompeld.

De dagen die volgden op de dood van haar vader en broers waren druk. Verschillende familieleden en vrienden hadden de reis gemaakt naar het fort om hun condoleances aan te bieden.

Mohamed was geliefd; haar grootvaders huis kon het aantal aanwezigen niet aan. Tafels en stoelen werden in de oase geplaatst, die als tuin diende.

Het geroezemoes van ongeloof klonk door de gangen. Er werd gehuild en steun geboden.

Mayira’s moeder was te gebroken om de rouwenden te woord te staan. Ze had zich in haar kamer opgesloten en weigerde bezoekers te ontvangen.

Mayira’s maag bleef onverstoord draaien sinds ze het nieuws had gehoord. Hoe haar benen haar gewicht konden dragen zou voor altijd een raadsel blijven. Haar hart klopte als een bezetene en een strakke schroef leek haar hoofd in tweeën te willen splijten.

Ondanks haar beroerde staat, wilde ze de ondraaglijke last van haar moeder overnemen. Samen met haar grootouders stond ze aan de ingang van het fort.

¹³ Meervoud van ouad/oued, ook gekend als wadi: een rivierdal in droge gebieden dat gedurende het grootste deel van het jaar droog staat.

Met licht gebogen hoofd groette ze de bezoekers, want haar nek kon zelfs zijn gewoonlijke last niet meer dragen. Haar rug hield ze wel recht.

Vermoeid luisterde ze naar de anekdotes die werden verteld over haar vader en broers. De enige conversatie die ze volgde was die van haar ooms van haar moeders zijde, die het hadden over de lichamen. Ze fulmineerden omdat ze Mohamed en zijn zoons geen waardige begrafenis hadden kunnen geven. Daar had Mayira zelfs niet aan gedacht. De brok in haar keel werd groter.

Omdat ze geen enkel kledingstuk of iets van haar spullen had kunnen meenemen, droeg ze een oude kaftan van haar grootmoeder. De jurk was wit en had zilverkleurige borduursels op de zomen. De kraag was te groot en werd bij elkaar gehouden door een zilveren broche. Mayira's wilde krullen werden in een knot ingetoomd. Een witte sjaal hing losjes over haar hoofd.

Mayira hoorde alleen een constant en irritant gezoem in haar oren. Het geschreeuw was in elk geval gestopt. Ze wilde dat dit alles zou ophouden. Dat ze met haar vingers kon knippen en dit gedeelte kon overslaan.

De vier stammen die samen met Al Andalus de Qarwé Vijf werden genoemd, hadden elk een afgevaardigde gestuurd, behalve de El Hussains. Omar El Hussain was zelf aanwezig. De man was imposant en werd omringd door zeven mannen die ook te paard waren. De mannen waren gebouwd als betonnen muren. Groot, breed en woest. Alleen El Hussain was duidelijk een oude man. Het zilver in zijn haren en baard was prominent aanwezig. Niet alleen was hij de oudste van de groep. Hij was de meest intimiderende. Een diepe frons ontsierde zijn voorhoofd. Zijn lippen waren op elkaar geperst.

Het liefste had ze zich in een balletje opgekruld in een hoekje van de kamer. Uitputting en ongeloof vochten om voorrang. Gisterenmiddag had ze nog met haar broers geravot in de riante tuinen van het paleis, vandaag waren die kleine donders er niet meer.

Een snik onderdrukkend sloot ze haar ogen om zichzelf tot kalmte aan te manen.

Later die avond gooide ze zich op haar bed en hilde tot de oproep voor het gebed klonk.

Op een warme namiddag, zeven maanden later, kreeg haar moeder verschrikkelijke buikpijn. Mayira had geen nieuwe aanwinst in de familie verwacht, maar toen haar moeders buik was beginnen uitzetten, was het al snel duidelijk geworden dat ze in verwachting was.

Het duurde niet lang voor Mayira een zusje had. Ondanks de blijdschap die ze voelde om eindelijk een zusje te hebben, werd dat gevoel overschaduwd door herinneringen aan haar broers.

Haar moeder leek al helemaal geen emoties van blijdschap te hebben na de bevalling. Haar gemoed bleef nog steeds moeilijk te voorspellen. En aangezien het kind liefde en aandacht nodig had, nam Mayira die taak op zich. Ze wiegde de baby zachtjes in haar armen. ‘Sofiyah Ibrahim, welkom. Dit is je nieuwe thuis.’

Hoofdstuk 3

Al Andalus Fort

5 jaar later

Mayira rende achter Sofiyah aan, die haar pap weigerde te eten. ‘Pap is vies!’

‘Kom hier, jij kleine rat!’ Het meisje had haar blauwe kaftan uitgedaan en liep in haar blote achterwerk door de eetzaal. Hoe dat kind zo snel haar kleren had uitgedaan was Mayira een raadsel. ‘Goed dat je in je blootje staat, zo zal je het pak slaag dat je opwacht beter voelen!’

Sofiyah giechelde. ‘Pak me dan, als je kan.’

‘O, je denkt dat ik grapjes maak!’

Hun moeder zat aan het hoofd van de eettafel en leek zich niet te storen aan de fratsen van haar jongste dochter. Ze nam een slok van de hete thee en keek glazig voor zich uit. Zelfs na vijf jaar rouwde ze nog steeds om haar man en zonen.

Ze was hevig afgevallen, haar ogen waren ingevallen en ze sprak amper. Ze leek ook geen interesse te hebben, in niets. Ook de zorg voor Sofiyah viel grotendeels op Mayira's schouders.

Grootvader Ahmed lachte onverstoort. 'Ren, Sofiyah, ren!' Hij klapte in zijn handen toen het kind een stoel gebruikte om op de tafel te springen. Met haar voeten stootte ze bekers en borden weg.

'Godv...' Mayira hield zich op tijd in voor ze iets godslasterlijks zei. Ze probeerde Sofiyah te grijpen, maar de stoelen stonden in de weg.

Voor Mayira haar kon vastpakken, had haar grootmoeder Sofiyah van de tafel geplukt. Ze schudde haar hoofd, maar een glimlach brak door haar strenge uitdrukking. 'Een dame gedraagt zich niet zo onbetamelijk,' berispte ze haar.

In plaats van zich aangemaand te voelen, plantte Sofiyah een kus op de wang van haar grootmoeder. 'Ik ben een aapje, geen dame.'

Mayira nam Sofiyah van haar over. 'Dat is zo, je bent een aapje.' Lang boos blijven kon ze niet. Haar zusje was daar veel te schattig voor en dat wist het kind zelf ook. Mayira deed de kaftan over Sofiyahs hoofd en nam haar hand in de hare. 'Ga je nou je papje eten zoals alle brave aapjes dat doen?'

'Eten aapjes pap?' vroeg Sofiyah met grote ogen.

'Natuurlijk, hoe denk je dat ze genoeg energie hebben voor hun dulle fratsen?'

Sofiyah ging netjes aan tafel zitten en rechte zelfs haar rug. Daarna nam ze een hap. Ze haalde haar neus op. 'Het smaakt naar niets.'

'Het is goed voor je, eet nou maar.'

Hun grootvader haalde een potje honing tevoorschijn. 'Dit zal wel helpen.'

Grootmoeder lachte. ‘Nee, maar. *Jedoe*¹⁴ gaat zijn dierbare honing met je delen.’

Mayira trok haar wenkbrauwen op. Haar grootvaders hobby was bijen houden. En hoewel hij hen genoeg aandacht gaf, gaven zij hem maar weinig honing terug. Om die reden was hij erg zuinig met zijn honing.

‘Mag ik ook wat?’ vroeg Mayira hoopvol.

Jedoe schudde zijn hoofd. ‘Ben je gek? Elke druppel is goud waard.’

Mayira snoof verontwaardigd. ‘Dit is larie.’ Het was Sofiyah gegund, maar ze had ook wel een beetje smaak in haar voedsel willen hebben. Ze wist dat jedoe zijn best deed om hen te onderhouden. Hij kon zich geen luxeproducten veroorloven.

‘Gaan we straks Habibi bezoeken?’

Habibi was Sofiyahs pony. Ze mocht elke dag dertig minuten op de pony rijden als ze braaf was en alleen als Mayira erbij was om op haar te letten.

‘Je hebt nog geen ritje verdiend.’

Sofiyah boog haar schouders en keek pruilend naar de inhoud van haar bord. ‘Maar ik zal braaf zijn.’

‘Toon me maar eerst hoe flink je kan zijn, anders krijgt Habibi een nieuwe ruiters.’

Sofiyah fronste. ‘Nee, nee! Hij is mijn beste vriend en jij bent te zwaar. Je zal hem pijn doen.’

Mayira snoof. ‘Nou, gedraag je dan maar.’

Sofiyah propte bang de lepel in haar mond.

Mayira bedankte de pony inwendig.

¹⁴ Informele vorm van jedi (grootvader). Vergelijkbaar met opa of opaasje.

Jedoe kwam overeind. Hij boog voorover en druppelde wat honing in Mayira's bord. Daarna stopte hij het potje in de zak van zijn *djellaba*¹⁵ zonder er zelf iets van te nemen. Ze ving zijn blik en glimlachte, want ze wist dat hij haar zijn deel had gegeven.

Hij schraapte zijn keel en mompelde iets over zijn schapen gaan voederen voor hij door de deur verdween.

Mayira keek naar het meisje dat met haar grote, donkere ogen een kopie was van haar moeder. De zijdezachte haren benijdde Mayira stiekem, want zelf had ze de woeste, goudbruine krullen van haar vader geërfd. Dat was ook het eerste wat zichtbaar was aan haar. Ze werd vaak geplaagd met haar oncontroleerbare haren. Haar honingbruine ogen spiegelde die van jedoe.

Sofiyah was eindelijk ingedommeld nadat ze Mayira heel de voormiddag van haar huishoudelijke taken had afgehouden. Mayira sloot voorzichtig de kamer die ze met het kind deelde achter zich en sloop naar beneden. Ze liep voorbij de open keuken waar haar grootmoeder en een dienstmeisje de maaltijd voorbereiden.

Snel rende ze over het kleine zandpad dat naar de stallen leidde en hoopte de kippenhokken te bereiken voor jedoe haar betrapte.

Achter haar volgde de achttienjarige Ismail. De jongeman was een van haar vaders schildknepen geweest en een van de weinige loyale

¹⁵ Is een lang, losvallend gewaad met lange mouwen.

Ibrahim-soldaten die heeft kunnen ontsnappen. Hij werkte nu voor haar grootvader en zorgde persoonlijk voor haar en Sofiyahs veiligheid.

Ze opende de deur van het kippenhok en stapte in het donkere, stinkende hol. Zelfs na al die jaren wendde ze niet aan de geuren die bij een boerderij hoorden. Ze haalde haar neus op en ademde door haar mond.

Het gekakel van de beestjes deed haar hart in haar schoenen zinken, want dat betekende dat ze werden gestoord door iemand die hun eieren pikte. In de schaduw van het kleine hol stond haar grootvader met een mand. ‘Dit is jouw taak,’ bromde hij zonder op te kijken.

‘Ik was bezig,’ riposteerde ze.

Zijn schouders verstrakten. ‘Je moet je aan het rooster houden.’

Ze stak haar tong uit in het donker, wetende dat hij het tartende gebaar niet kon zien. De man was rigide en glimlachte weinig tegen haar. Hij ravotte alleen met Sofiyah. Het contrast tussen hem en haar vader was groot. Waar haar vader hartelijk en zachtaardig was, liet grootvader geen moment onbenut om haar te bekritisieren. De thee was te heet. De maaltijd te zoutig. De kippen maakten te veel lawaai als zij ze verzorgde.

In haar hoofd vertelde ze hem dat hij mocht opzouten, maar gehoorzaamheid aan ouderen was broodnodig om te overleven. De hiërarchische ladder moest worden gerespecteerd. ‘Oké,’ reageerde ze. De grond onder haar was bedekt met mest. Ze slikte het gal in haar keel weg.

Hij duwde een kip zacht uit de weg en nam drie eieren voor hij haar de mand overhandigde. ‘Vergeet straks de voorbereidingen niet voor de dadeloogst.’

‘Oké.’

Jedoe sloot de deur achter zich, die zij snel weer opende. Hoe hij in dit vochtige hok kon verblijven zonder een keer naar adem te happen was haar een raadsel.

‘Kom je me nog helpen, of hoe zit het?’ riep ze naar Ismail, die voor het kippenhok stond.

Hij stak zijn hoofd door de deur, kneep zijn neus dicht en schudde zijn hoofd. ‘Je vraagt me dit elke keer en het antwoord is altijd nee.’

‘Kom op,’ zeurde ze. ‘Dan ben ik sneller klaar.’

‘Mijn taak is om je te beschermen. Niet om je te helpen.’

Ze haalde een kip weg van haar nest en stak een ei in de mand.

‘Trouwens,’ ging hij verder. ‘Werd het niet tijd om het hok te reinigen?’

Ze wilde het eitje dat ze vasthad naar zijn hoofd gooien, maar dat zou verspilling zijn. ‘Hou je mond!’

Het hok had inderdaad dringend een poetsbeurt nodig, maar die taak stelde ze zo lang mogelijk uit.

Ze zuchtte diep toen ze even vast zat in de mest. In het Sterrenpaleis had ze geen vinger hoeven uit te steken.

Ze legde de mand, die halfvol was, op de grond. De vijftien kippen hadden weinig eieren gelegd. Daarna joeg ze de kippen naar buiten zodat ze hen kon voeren.

Toen ze eindelijk in de frisse buitenlucht stond, werd haar aandacht getrokken door het tumult op het buitenplein. Ismail keek fronsend naar de paarden die werden gezadeld.

‘Wat is daar aan de hand?’ vroeg Mayira.

Ze schrok bij het zien van haar moeder die naar buiten rende alsof de duivel haar op de hielen zat. Jedoe volgde kort daarop. Het gewaad dat hij over zijn djellaba droeg deed hij alleen aan als hij ging reizen.

Mayira liet de mand voor wat hij was en rende naar het buitenplein met Ismail in haar kielzog. ‘Hé!’ schreeuwde ze. ‘Oumi!’

Haar moeder klom op het paard en keek even achterom. Daarna trok ze aan de teugels en stoof weg. Adnan, jedoe en een tiental andere soldaten volgden haar op de hielen.

Mayira stopte midden in haar pas. ‘Wacht! Naar waar ga je?’ Ze liep naar de buitenpoort om haar moeder achterna te gaan, maar werd tegengehouden door een wachter.

‘Wat is er aan de hand?’

De wachter sloot snel de poort. ‘Geen idee, *anissati*¹⁶?’

Mayira wendde zich tot Ismail. Hij was drie jaar ouder dan zij. Ze waren samen opgegroeid en ze beschouwde hem als een vriend.

Ze zette haar handen in haar zij. ‘Ik eis een verklaring.’

‘Eh, luister, *anissati*...’

‘Begin niet met die formaliteiten om een wig te slaan tussen ons.’

‘Ik weet niet wat er aan de hand is.’ Hij vermeed het om oogcontact met haar te maken, dus wist ze dat hij loog.

Mayira wilde Ismail om de oren slaan. Hij weigerde andermans geheimen te verklappen. Die loyaliteit was ideaal voor wanneer zij haar hart luchtte. Maar ze werd er boos van als hij zaken voor haar verborg. Al zou ze haar adem inhouden tot ze blauw zag, hij zou haar niets vertellen.

Mayira rende naar de keuken.

Haar grootmoeder roerde in een grote pot gerst en keek op. ‘Ik neem aan dat je vragen hebt,’ zei ze. Ze voegde wortelen en kikkererwten toe aan de pot. ‘Die zullen moeten wachten tot je moeder terug is.’

¹⁶ Formele vorm van juffrouw.

Mayira rolde met haar ogen. ‘Naar waar is ze gegaan en wanneer komt ze dan terug?’

Haar grootmoeder beschikte over een eeuwige bron van geduld en verhief haar stem nooit. Ze glimlachte slechts. De lach bereikte haar ogen echter niet.

Wat er ook gaande was, het was ernstig genoeg om haar moeder het comfort van het fort te doen verlaten.

Haar grootmoeder deed het vuur uit, wikkelde een doek rond het handvat van de pot en trok het weg van het fornuis.

Mayira trok haar mouwen over haar handen en nam het andere handvat. Samen zetten ze de pot op een stenen pottenhouder op de grond.

‘Kom op, *oumati*¹⁷,’ begon Mayira in haar liefste stem. Ze knipperde met haar ogen en lachte breed. Daarna legde ze een paar houten kommetjes naast de pot en hurkte om de gerst op te scheppen.

Grootmoeder nam de pollepel van haar af. ‘Ga een bad nemen. Je ruikt naar kippenmest,’ reageerde haar grootmoeder.

Mayira kwam met een ruk overeind. ‘Nou, dank je,’ reageerde ze beledigd.

Mayira zat ze de rest van de dag op hete kolen. Niemand wilde haar wat vertellen. Haar poging om uit het fort te ontsnappen werd verijdeld door Ismail, die hoofdschuddend zijn hand op haar schouder had gelegd toen ze naar het buitenplein sloop.

¹⁷ Moedertje. Mijn moeder. Koosnaampje.

Ze ijsbeerde door de gangen, in de keuken, de eetzaal en daarna in haar eigen slaapkamer. De handvol bedienden die in het fort werkten, bleven uit haar buurt. De gerst had ze niet gegeten, want ze had geen honger.

Mayira ging op de rand van de fontein in het buitenhof zitten.

Sofiyah klom op haar schoot. Ze knuffelde haar en mompelde iets.

‘Wat zeg je, aapje?’

‘Ik hou van je, MaiMai.’

Mayira drong de tranen terug die zich begonnen te vormen achter haar ogen. *Wat een lief kind.* Ze plantte een kus op haar hoofdje. ‘Ik hou ook van jou.’

‘Je mag op Habibi rijden, als dat je blij zou maken.’

De dammen barstten en de tranen stroomden rijkelijk.

‘Waarom huil je, MaiMai?’

Mayira veegde haar tranen weg toen ze zag hoe vochtig Sofiyahs ogen werden. ‘Ik huil niet. Mijn ogen zweten gewoon. Het is ook zo warm.’ Ze aaide het meisje en zei: ‘Maak je geen zorgen. Oumi zal snel terug thuis zijn.’

‘Is oumi dan weg?’

Sofiyahs reactie deed haar slikken. Het kind had niet eens door dat haar moeder er niet was.

Toen de zon bijna onderging was het Sofiyahs bedtijd.

Mayira haastte zich door de avondroutine: Sofiyah wassen, haar haren kammen en een verhaaltje verzinnen, al was zij daar niet zo goed in. Daarna ging ze op een sierkussen op de binnenplaats zitten.

Haar rug rustte tegen een betonnen zuil. De koelte drong door haar huid in haar botten. De binnenplaats was het gedeelte van het fort dat het buitenhof met de woning verbond. Het was daar waar de zuilen in de berg verdwenen. Van hieruit kon Mayira de lucht goed zien.

Het dorp, Al Andalus, stond in de schaduw van die berg, waardoor de temperaturen verschilden met die van de Sterrenheuvel. De hitte werd gevangen door de muren van natuursteen en deed een onaangenaam vocht opstijgen. De lucht werd daardoor bedekt door een witte mist die het licht van de sterren belemmerde.

Mayira zuchtte. Zich één voelen met de natuur had haar altijd plezier gebracht. Ze had uren op het dak van het Sterrenpaleis doorgebracht om het schouwspel van oplichtende en dovende sterren te volgen.

Een bewaker stak de toortsen aan bij de ophaalbrug. Het gezang van krekels drong in haar oren.

Ismail, haar eeuwige schaduw, stond naast de zuil naar haar te staren. ‘Maak je geen zorgen, het komt wel goed.’

‘Vertel me dan wat er gaande is,’ zei ze zonder op te kijken. Ze hoorde het geruis van zijn beschermingstenu.

Hij verschoof zijn zwaard zodat hij naast haar kon zitten. ‘Ze zal er zo wel zijn.’ Hij had de zin nog niet helemaal afgemaakt toen het geluid van de ophaalbrug klonk. ‘Daar zal je haar hebben,’ zei hij opgelucht.

Niet veel later reden haar moeder, grootvader en de soldaten naar binnen. Mayira wachtte tot haar moeder was afgestapt voor ze tal van vragen afvuurde. ‘Oumi, meen je dit nu? Waar was je?’

‘Ik begrijp dat je veel vragen hebt, ik leg het je zo uit.’

Ze volgde haar moeder en grootvader naar de inkomhal. Achter drie gesloten deuren verscholen zich de eetzaal, woonkamer en ontvangstruimte.

‘Nu. Leg het me nu uit. Ik maakte me zorgen om je.’

Haar moeder deed het gewaad dat haar blauwe kaftan had bedekt uit en hing het aan een kapstok. ‘Dat was niet nodig.’

Mayira trok aan haar kaftan.

Haar moeder stopte.

‘Niet nodig? Ik dacht dat je zou sterven! Dat Ziyan je zou pakken. Hier zijn we veilig, weet je nog? Dat waren je eigen woorden.’

Haar moeder beet op haar onderlip. ‘Het spijt me. Ik had niet gedacht dat mijn afwezigheid je zoveel stress zou bezorgen.’

Mayira sloeg haar armen over elkaar en boorde haar nagels in haar huid. Ze had deze uitbarsting niet van zichzelf verwacht. In de laatste vijf jaar had ze geleerd om zichzelf onder controle te hebben. Ze was geen kind meer. En zelfs al speelde ze alle dagen met Sofiyah, ze vergat nooit dat haar eigen kindertijd en onschuld haar hardhandig waren afgepakt.

Ze ademde diep uit. Hoewel ze geen spijt voelde om haar uitbarsting, walgde ze van haar gebrek aan zelfbeheersing.

Haar moeder stak haar hand uit.

Mayira deed een stap achteruit. ‘Het is al goed. Vertel me gewoon waar je was.’

Haar moeder knikte kort en liep naar de woonkamer, waar Ismail de deur achter hen sloot.

‘Ga even zitten,’ zei haar moeder.

Mayira's hart klopte in haar keel. Ze ging bijna uit haar vel springen, maar ze was ondertussen haar gevoelens terug de baas. Ze verstregelde haar vingers met elkaar en kneep hard. Haar gezicht vertrok ze in een masker van ‘niets kan me schelen’.

Hanifa klemde haar kaken op elkaar. ‘Ik wil dat je rustig blijft.’

Mayira's voet begon oncontroleerbaar te tikken tegen de grond. Een onheilspellend gevoel nam de bovenhand. De duistere wolken die haar gewoonlijk in stilte volgden, dreigden boven haar hoofd uit te barsten in een allesverwoestende storm.

Allerlei gedachten sprongen in haar geest als een speels konijn. Haar moeder was ziek. Haar grootouders stervende. Een vuurbal was onderweg naar het fort en zou hen wegvagen.

'Vertel het me nou gewoon.' Haar stem klonk ongewoon rustig vergeleken met de zenuwen die door haar lichaam raasden.

Haar moeder maakte oogcontact met haar. 'Er gaat een gerucht de ronde dat emir Ziyan jou als bruid heeft gekozen.' Het woord emir spuugde haar moeder bijna uit.

Mayira voelde zich misselijk worden. Paniek nam het van haar over. Nadenken kon ze niet meer. Als een bezetene kwam ze overeind en begon aan haar haren te trekken. 'Nee! Nee! Nee! *Wallabi*¹⁸, ik gooi mezelf uit het raam!' Mayira kon niet meer ademen.

Haar moeder legde haar handen op haar schouders. 'Kijk naar me, liefje. Adem rustig in en uit.'

'Ik wil het niet,' huilde ze. 'Ziyan is een *hayawan*¹⁹, een wreed monster.'

Haar moeder duwde haar terug op de stoel. 'Denk je dat ik dat zal toelaten?' Een vuur dat Mayira al jaren niet meer had gezien in haar moeders ogen, ontvlamde. 'Die *hmar*²⁰ komt niet in jouw buurt. Nooit! Over mijn lijk!'

¹⁸ Bij God/Ik zweer het.

¹⁹ Dier/beest. In deze context is dit een grove belediging.

²⁰ Ezel.

‘Ik sterf nog liever,’ zei Mayira.

‘Meisje, waag het niet om jezelf uit een raam te gooien, ik vergeef het je nooit!’ zei Hanifa ferm.

‘Wat moet ik dan doen? Ik kan het bevel van een emir niet negeren.’ Ze kokhalsde bijna. Ziyan als emir erkennen was uiterst bitter. Maar in de jaren die volgden op haar vaders dood, had de Koning van Azima Ziyan aanvaard als emir en zijn wil was wet.

‘Dat weet ik.’ Haar moeder ijsbeerde voor de open haard. ‘Ik heb een plan.’

Mayira ging op de rand van haar stoel zitten. Hoop stroomde door haar aderen. ‘Welk plan?’

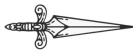
‘Het heeft te maken met waar ik heel de namiddag was.’ Haar moeder ging op de stoel tegenover haar zitten.

‘Waar was je?’

‘In de burcht van de El Hussains.’

‘Wat deed je daar?’

‘Je aanbieden als bruid.’

Hoofdstuk 4

Mayira knipperde ongelovig. Ze had haar moeder vast niet goed gehoord. ‘Wat?’

‘Je bent nu vijftien. De stammen zijn zich daarvan bewust. Je wordt beschouwd als een trofee, omdat je de eerstgeborene bent van de Ibrahims. Ziyan begint zijn grip te verliezen over de *Razaqis*²¹ door zijn wreedheid. Met jou aan zijn zijde kan hij onze mensen nog meer onderdrukken. Voor je het weet zul je aanzoeken krijgen van meerdere mannen.’

Mayira wrong haar handen in elkaar. ‘Ik aanvaard wie dan ook, zolang ik Ziyan niet hoeft te huwen,’ zei Mayira handenwringend.

‘Daar knelt juist het schoentje; als een hoogstaande emir een aanzoek doet, krijgt hij voorrang.’

‘Dat is geen wet,’ reageerde Mayira hoopvol.

²¹ Bewoners van Bayt Ul Rizq

‘Nee, maar wegens politieke overwegingen zullen de meeste stamhoofden het niet wagen een emir voor de voeten te lopen. Als Ziyān je ‘claimt’, ben je de pineut,’ zei haar moeder.

Mayira voelde haar hart weer in haar schoenen zakken. ‘Komt er nog goed nieuws?’

‘Dat is de reden waarom ik naar de Maanvallei ben gegaan.’

In de Maanvallei woonden de vier andere stammen die bij Al Andalus hoorden. Hun emir was Omar El Hussain.

‘Ik heb de situatie uitgelegd aan Omar en jou aangeboden,’ ging haar moeder verder.

Mayira wilde lachen om haar moeders absurde plan. Omar was stokoud. Hij was de leeftijdsgenoot van haar eigen vader. Waarom zou hij iemand willen huwen die jong genoeg was om zijn dochter te zijn? En vooral, waarom zou hij willen hertrouwen op die leeftijd?

Mayira had nooit een ouwe man naast zich gezien als echtgenoot. Dat was niet waar ze van droomde toen ze zichzelf in een gouden kaftan zag op haar bruiloft. Desalniettemin was iedereen beter dan Ziyān. En als ouwe Omar haar zou kunnen beschermen, was haar probleem opgelost. Mayira haalde zich de man voor de geest die persoonlijk zijn spijtbetuigingen was komen betuigen. Haar geheugen liet haar nooit in de steek en de man had vriendelijke ogen en een knap uiterlijk. Ze zou hem uiteindelijk wel leren waarderen. ‘En?’

‘Hij wil je eerst spreken.’

‘Waarom wil hij mij spreken?’

Haar moeder haalde haar schouders op. ‘Hij wenst een gewillige bruid.’

‘Gewillig zal ik nooit zijn.’ Welk meisje van haar leeftijd wilde met een onbekende man huwen van middelbare leeftijd?

Mayira wilde trappelen als een klein kind dat haar zin niet kreeg. Ze wilde uit haar vel springen. Dat varken Ziyān bleef haar leven verpesten en het enige waar ze nog een klein beetje naar uitkeek was haar huwelijksdag. Ze had gehoopt te trouwen met een lieve jongen die van haar zou houden en die zij zou respecteren. Ook dat was haar niet gegund.

Haar moeder nam haar handen in de hare. ‘Dat weet ik, liefje, maar het is beter dan het alternatief. Als El Hussain je als bruid neemt, kan Ziyān het vergeten.’

Het was veel voor Mayira om in een keer op te nemen. Die ochtend was ze opgestaan met de gedachte dat ze Sofiyah moest baden en voeden en ‘s avonds werd ze uitgehuwelijkt aan de oudste man van de Maanvallei-stammen.

Verlies de moed nou niet, je bent sterk, zei ze tegen zichzelf. Ze kon dit. Het huwelijk hoorde bij het leven. Ze zou toch op een dag iemand hebben moeten aanvaarden als haar man. En als lid van de adel had ze sowieso iemand uit haar rangen moeten huwen. Dat bespaarde haar de moeite om door de ongemakkelijke rompslomp te gaan om iemand te leren kennen. Haar toekomstige echtgenoot zou haar zelf komen halen. Wat was er gemakkelijker dan dat?

Maar een stem in haar hoofd bleef fluisteren dat ze een prins wilde op een wit paard. Een jonge prins.

Voor ze haar tanden kapot zou bijten van de stress, liet ze haar gedachten reizen naar een plek in haar hoofd waar ze zich gelukkig voelde. Een glazen paleis onder de sterren.

De volgende dag werd Mayira wakker met de duisternis op haar schouders die ze dagelijks zo wanhopig probeerde te bevechten.

Haar nachtmerries ebden traag weg tot ze verdwenen in de zwarte doos in haar geheugen waar ze al haar moeilijke herinneringen bewaarde.

Sofiyah stormde haar kamer binnen en sprong op haar bed. ‘Goedemorgen!’ schreeuwde ze vol energie, zoals gebruikelijk. Ze gaf Mayira kusjes op haar wang en streelde haar krullen. ‘Gaan we spelen, MaiMai?’ vroeg ze.

Mayira nam het meisje in haar armen en knuffelde haar. ‘Kunnen we vandaag niet gewoon heel de dag in bed liggen?’

Sofiyah giechelde en trok zich los. ‘Nee, ik wil met Habibi spelen. Ismail heeft haar een nieuwe truc geleerd.’

Mayira kwam zuchtend uit haar bed. Ze haalde haar hand door haar haren en sloeg een gewaad met kap over haar schouders. Daarna volgde ze de kwetterende Sofiyah naar de eetkamer. Tot haar verbazing zat haar moeder al aan tafel.

‘Kom hier, Sofiyah. Mayira heeft vandaag een afspraak. Je gaat dus bij mij blijven.’

Mayira's ogen werden groot. Hoorde ze dit nou goed? ‘Oumi?’

‘Ga jij jezelf maar opfrissen, Mayira. Ik stuur zo meteen Riyana naar je toe om je te helpen.’

Sofiyah wiebelde zenuwachtig. Ze greep Mayira's hand vast. ‘Maar ik wil...’

‘Je zal me gehoorzamen, kind.’ *Hanifa*²² zag de bange uitdrukking op haar gezicht en verzachtte haar toon. ‘Trouwens, ik kan ook leuke spelletjes bedenken.’

²² Mayira en Sofiyahs moeder.

‘Echt?’ vroeg Sofiyah voorzichtig geïnteresseerd. ‘Zoals wat?’

Hanifa wenkte Mayira. ‘Ga jij je klaarmaken. Voor je het weet is de emir er al.’ Ze wees naar Mayira's ontembare haar. ‘Ik wil niet dat hij schrikt van je voorkomen.’

Riyana had een traditionele jurk op Mayira's bed gelegd die uit twee delen bestond. De kaftan was donkerblauw en werd versierd met zilveren kralen aan de kraag en steenpailletten aan de mouwen. Het tweede deel was een crêpe chiffon gewaad met kap dat met een brede riem bij elkaar werd gehouden.

Het kledingstuk was een geschenk van haar grootmoeder, omdat Mayira niets van waarde in haar bezit had. De oude vrouw had al haar extra muntstukken gespaard en een naaister laten komen om de jurk op maat te laten maken.

Mayira zuchtte. Ze had geen zin om gepresenteerd te worden als een pauw, maar ze wilde ook niet uit het raam springen, dus deed ze wat haar werd opgedragen. Hoe erg kon een gehuwd leven zijn? Haar ouders hadden elkaar liefgehad. Wellicht had Omar geen energie meer om naar haar om te kijken. Daar kon ze alleen op hopen. En als hij uiteindelijk zou doodvallen, kon ze alsnog met een jonge man trouwen.

Ze nam een bad, gebruikte de parfum die ze van haar grootmoeder had gekregen en liet Riyana haar haren in een fatsoenlijk kapsel steken in plaats van haar gewoonlijke wilde pony.

Het meisje had moeite om de krullen in bedwang te houden. Ze druppelde wat lavendelolie op haar handen en wreef. Daarna ging ze met haar vingers door de krullen.

Mayira's hoofdhuid deed pijn van het trekken en kammen, maar onderging het lijdzaam. Ze bedankte het dienstmeisje zonder naar zichzelf in de spiegel te kijken.

Toen ze beneden kwam, knikte haar moeder goedkeurend naar de elegante chignon. 'Prachtig.'

Mayira bloosde door het compliment. 'Heeft Sofiyah ontbeten?'

'Maak jij je nu maar eens zorgen om jezelf. Ik zorg wel voor het kind.'

Het was vreemd om een 'vrije dag' te hebben. Die had ze al jaren niet meer gehad. In het Sterrenpaleis had ze een comfortabel leven geleid. Haar vader was naast emir een succesvolle handelaar geweest. Ze had nooit een vinger hoeven uit te steken. Haar kleren werden voor haar gewassen, haar maaltijden bereid. Ze had drie persoonlijke dienstmeisjes gehad en alle juwelen en kaftans waar ze maar naar hunkerde.

In het huis van haar grootvader had ze geleerd wat hard werken was. Hoewel hij stalknechten en dienaren had, leefden hij en haar grootmoeder een bescheiden bestaan.

Ze had de maaltijden met behulp van de keukenhulp gereedgemaakt. Ze had de stallen schoongeveegd. Ook had ze de vloeren geschrobd en dat allemaal terwijl ze de zorg voor haar zusje op zich nam. Elke nacht ging ze met pijnlijke rug en handen slapen. Daarvoor had ze niet geweten wat gewrichtspijn was.

Niets doen leek een luxe waar ze in een ver verleden van had genoten en ze had geen idee wat ze met zichzelf moest aanvangen. Dan maar een wandeling in de tuin, vermits het een mooie dag was. Een briesje jaagde de verschroeiende hitte weg.